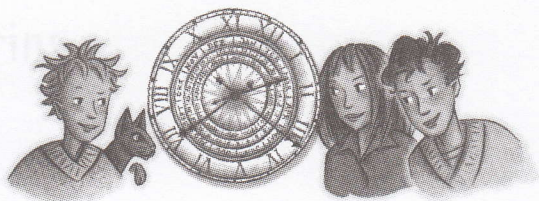

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți Fabian Lenk

Detectivii timpului

Volumul 10

Michelangelo și culoarea otrăvii

Cu ilustrații de Almud Kunert

Editura Ravensburger

MEDIA DOCS
Junior

Cuprins

- În plasa intrigilor 9
Pe Podul îngerilor 20
Atelierul maestrului 32
Furia papei 51
Jefuiți de spiriduși 68
Crearea Evei 79
Un rival perfid 87
Siena arsă 94
Pensula din păr de veveriță 101
O pistă falsă 108
Culoarea otrăvitoare 117
Momentul oportun 121
Vinul periculos 129
Înghețata albastră 145

Artistul și papa 148
Glosar 154

Kim, Julian, Leon și Kija - Detectivii timpului

Agera Kim, istețul Julian, atletul Leon și enigmatică pisicuță egipteană Kija sunt patru prieteni care împărtășesc un secret...

Ei dețin cheia de la vechea bibliotecă a mănăstirii benedictine Sfântul Bartolomeu. În acest sălaș al cărților este ascunsă uimitoarea dimensiune spațio-temporală Tempus, prin care se poate călători în trecut. Tempus pulsează în ritmul timpului. Există mii de uși, în spatele cărora se derulează câte un an din istoria omenirii. De exemplu, pătrunzând prin aceste uși, prietenii noștri ajung să viziteze Roma antică sau Egiptul de pe vremea faraonilor. Din timpul faraonilor provine și pisica Kija, pe care cei trei prieteni au luat-o cu ei în prezent, din prima lor aventură.

De fiecare dată când cei trei prieteni vor să afle ceva interesant despre o anumită epocă sau vor

să investigheze un caz suspect petrecut în trecut, călătoresc acolo cu ajutorul dimensiunii Tempus.

Tot Tempus îi aduce pe călători înapoi în prezent. Tot ce trebuie să facă Julian, Leon și Kim este să se întoarcă în locul unde au aterizat în trecut. De acolo ei pot reveni în epoca lor.

Chiar și atunci când călătoria în timp a celor patru prieteni durează mai multe zile, în prezent nu se scurge nicio secundă și nimeni nu poate bănuși în ce călătorie secretă s-au mai aventurat detectivii timpului...

În plasa intrigilor

– Aș vrea o cupă mare cu înghețată de ciocolată, anunță Leon, în timp ce deschidea ușa celei mai renumite gelaterii din lume, Venezia, din Siebenthann.

– Sună bine, vreau și eu la fel, răspunse Kim, în timp ce pisica Kija sărea în jurul picioarelor sale.

Julian era încă indecis.

– Ajutor! se auzi o voce din partea din spate a gelateriei. Și încă odată: Ajutor!

– E Paolo, proprietarul! strigă Julian și se uită împrejur.

În scurt timp, prietenii îl găsiră pe proprietar. Stătea în fața unui perete, urcat pe două scaune care se îndepărtau periculos de mult, alunecând pe podeaua netedă, astfel încât Paolo făcea un șpagat involuntar. Deasupra capului ținea un tablou mare, înrămat. Părea că Paolo voia să agațe tabloul într-un cui.

– Ajutor, *mama mia*, ajutor!

Prietenii se grăbiră să-l ajute pe Paolo. Kim și Leon ținură scaunele, care se îndepărtară și mai mult, iar Julian luă tabloul acela greu.

– *Grazie*, spuse proprietarul gelateriei răsufându-l ușurat, după ce simți podeaua sigură sub picioare. M-ați salvat. Și, din fericire, tabloul este în siguranță!

Privea cu respect tabloul care înfățișa două mâini ce arătau una spre cealaltă. Arătătoarele aproape că se atingeau. Era un tablou elegant și plin de precizie. Fiecare mușchi mic, fiecare tendon și chiar fiecare unghie erau pictate perfect.

– *Michelangelo*, șopti Paolo emoționat. Acest tablou aparține celui mai mare sculptor și pictor al tuturor timpurilor. Crearea lui Adam de către Dumnezeu. Voi acorda acestui tablou un loc de cinste în gelateria mea, chiar dacă este doar o replică. Mai țineți, vă rog, de scaune.

De data asta reuși să așeze tabloul la locul lui.

– Fantastic! spuse după ce aruncă o privire critică. Acum arată bine.

Se îndreptă împreună cu prietenii noștri către tejghea, unde îi așteptau specialitățile de înghețată cremoase și fructate.

– Am fost weekendul trecut să-mi vizitez tatăl, la Roma, a fost ziua lui de naștere, povesti Paolo și se uită spre Leon. Cupă de ciocolată?

Leon dădu din cap încântat.

– Și, ca un om pasionat de artă, normal că am fost să vizitez *Capela Sixtină*.

– Capela Sixtină? întrebă Leon, în timp ce-l privea pe Paolo cum așeza artistic cupele de înghețată în pahar pentru a le decora cu frișcă, sirop de ciocolată, fulgi de migdale și o umbreluță mică verde.

Paolo îl privi binevoitor.

– Este o capelă celebră din *Vatican*. Michelangelo a pictat plafonul. La vremea aceea, acolo exista deja o pictură care înfățișa un cer albastru cu stele. Dar Michelangelo a vopsit totul în alb și a creat ceva unic. *Frescele* sale se numără printre cele mai renumite opere artistice ale lumii. L-au făcut pe Michelangelo nemuritor! Îi dădu paharul lui Leon și se întoarse către Kim: Și tu?

– Sigur! strigă fata radiind.

Paolo se apucă din nou de treabă.

– Da, da, Capela Sixtină și Michelangelo, ce poveste... căzu pe gânduri. Plină de geniu, de

obsesie, de glorie și bani... și resentimente, ură și teamă!

Julian crezu că nu a auzit bine.

– Resentimente, ură și teamă?

– Da, îi confirmă proprietarul gelateriei. Michelangelo avea mulți dușmani, să știi. Cum au toți cei care sunt unici. Michelangelo credea că va fi omorât! Pentru că Michelangelo nu avea doar un talent ieșit din comun în ceea ce privește mânuirea pensulei, ci era la fel de priceput și în a-și face dușmani de moarte. Și tu ce ai dori?

– Ah... eu? se bâlbâi Julian, încercând să proceseze ceea ce auzise. O cupă cu zmeură.

– Bună alegere, foarte aromat! spuse Paolo și apoi adăugă: Michelangelo a fost prins într-o plasă a intrigilor, trebuia să își apere arta de spionii care doreau să îi fure ideile. El considera, de asemenea, că cineva plănuia să-l omoare!

– Cine ar fi dorit să-l omoare? întrebă Julian, pentru care povestea începea să fie interesantă.

Dar Paolo doar ridică din umeri.

– Nu știi asta. Uite, aici este cupa ta cu zmeură.

Prietenii se retraseră la una dintre mesele din spate.

– Dacă este adevărat ceea ce a spus Paolo? gândi Julian cu voce tare.

– Nu știu, răspuse Leon. Îi place să exagereze.

Kim, ținând-o pe Kija în poală, își vârî lingurița în cupa de ciocolată.

– Eu consider că ar trebui să verificăm în biblioteca noastră ce ni s-a spus. Povestea sună foarte captivant: un pictor faimos, o frescă pe tavan, cel puțin la fel de faimoasă, și intrigile, invidia și planurile criminale... Ce părere aveți de o vizită la bibliotecă mai târziu?

– Eu sunt de acord! strigă Julian imediat.

– Și eu, spuse Leon.

După două ore, prietenii erau în vechea bibliotecă a mănăstirii Sfântul Bartolomeu. Așteptară ca biblioteca să se închidă. Pentru că Julian avea o cheie, puteau să intre nestingheriți în împărăția cărților și să studieze.

Kija sări imediat pe pervazul unui geam și se așază confortabil. Se ghemui și își observă prietenii cum investighează.

Kim se duse la rafturile cu cărțile ilustrate de la secția Pictură. Leon studia cărțile cu personalități faimoase și Julian naviga pe internet.